

Sidste udvej

Federico Axat

Læseeksemplar

DREAMLITT

Bogen kan købes på gucca.dk

Sidste udvej

Federico Axat

Udgivet af:

Forlaget DreamLitt

www.dreamlitt.com

På dansk af: Christina H. Rasmussen

Opsætning: Dina Hvidgaard

Foto: Martin Waldbauer

Design, omslag: Grupo Planeta

Bogen er en oversættelse af:

La última salida © by Federico Axat, 2016

By Agreement with Pontas Literary & Film Agency

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Bogen er på 450 sider og udgives som hardback

Vejledende pris: 299,-

Bogen kan købes på gucca.dk

Sidste udvej

Federico Axat

På dansk af
Christina H. Rasmussen

Bogen kan købes på gucca.dk

*Til mine forældre,
Luz L. Di Pirro og Raúl E. Axat*

Bogen kan købes på gucca.dk

*Fingering the steel
the pistol weighed heavy
and his heart he could
feel was beating, beating
beating, oh my love*

– 'Exit', U2

Bogen kan købes på gucca.dk

FØRSTE DEL

1

Ted McKay stod klar med pistolen for tindingen, da hans dørklokke begyndte at ringe uden stop. Han ventede. Han kunne ikke trykke på aftrækkeren med en person uden for døren.

Gå med dig, hvem du så end er!

Dørklokken ringede igen, og en mand råbte:

„Åbn døren, jeg ved du kan høre mig!“

Stemmen trængte overraskende klart ind i arbejdsværelset. Så klart, at Ted et kort øjeblik tvivlede på, at den kunne være virkelig.

Han kiggede sig omkring, som om han ledte efter et bevis på råbets sandfærdighed midt i arbejdsværelsets ensomhed. Der stod hans økonomibøger, hans Monet-kopi, skrivebordet... og endelig brevet til Holly, hvori han havde forklaret hende det hele.

„Vær venlig at åbne!“

Ted havde stadig Browningen få centimeter fra sit hoved; den begyndte at blive tung. Hans plan ville ikke fungere, hvis denne fyr hørte skuddet og tilkaldte politiet. Holly og børnene var i Disney World, og han ville ikke tillade, at de skulle have overbragt sådan en nyhed så langt hjemmefra. Under ingen omstændigheder!

Dørklokken blev presset helt i bund.

„Kom nu! Jeg går ikke, før du åbner døren!“

Pistolen begyndte at ryste. Ted lod den hvile over sit højre lår. Han førte sin venstre hånd gennem håret og begyndte igen at bande af den fremmede mand.

Måske var han sælger? Sælgere var ikke velsete i dette kvarter – og da slet ikke, hvis de henvendte sig på sådan en næsvis måde.

Råbene og slagene på døren stoppede i et par sekunder, og Ted løftede igen våbnet op imod tindingen, meget langsomt.

Han tænkte, at manden måske var blevet træt og var gået sin vej, da en ny række slag og råb bekræftede det modsatte. Men Ted ville ikke åbne døren, absolut ikke... han ville vente. Denne anmassende fyr ville vel give op på et tidspunkt, ikke sandt?

Så var der noget, der fangede hans blik på skrivebordet: Et stykke sammenfoldet papir, identisk med brevet til Holly, som han havde lagt midt på bordet. Eneste forskel var, at dette papir ikke havde hans kones navn skrevet på forsiden. Havde han været så dum, at han havde glemt at smide en af de første mange udgaver af brevet ud? Mens råbene fra hoveddøren fortsatte, fandt han trøst i, at der da i det mindste kom noget godt ud af denne uforudsete afbrydelse. Han åbnede det sammenfoldede brev og læste teksten.

Han blev lamslået, da han læste ordene. Det var hans egen håndskrift. Han kunne dog ikke huske, at han havde skrevet disse to linjer:

ÅBN DØREN
DET ER DIN SIDSTE UDVEJ

Havde han skrevet det i forbindelse med noget andet, som han nu ikke kunne huske? Måske til en leg med Cindy eller Nadine? Han kunne ikke finde en forklaring... slet ikke i denne frustrerende situation og med en galning,

der var ved at vælte fordøren. Men der måtte være en forklaring, selvfølgelig.

Lyv du bare for dig selv, alt det du vil.

Browningen vejede nu et ton i hans højre hånd.

„Åbn nu døren, Ted!“

Det gav et alarmerende sæt i ham. Havde manden lige råbt hans navn? Ted havde ikke et nært forhold til sine naboer, men han syntes da i det mindste at kunne genkende deres stemmer, og denne mands stemme mindede på ingen måde om nogen af deres. Han kom op at stå og lagde pistolen på skrivebordet. Han vidste, der ikke var anden udvej end at se, hvem der var ved døren. Han overvejede det kort og kom frem til, at det ikke var verdens undergang. Hvem end denne ubejlejlige mandsperson var, ville han hurtigt få ham væk igen, så han selv kunne gå tilbage til arbejdsværelset og ende sit liv – en gang for alle. Han havde brugt flere uger på at planlægge det, og han havde ikke tænkt sig at udsætte det i sidste øjeblik på grund af en uopdragen sælger.

Han rejste sig beslutsomt. I et af skrivebordets hjørner stod en lille krukke med blyanter, clips, brugte viskelædere og en masse ubrugelige småting. Med en hurtig bevægelse vendte Ted krukken på hovedet og så den nøgle, han havde gemt deri mindre end to minutter tidligere. Han tog den mellem sine fingre og betragtede den med en skepsis, der vidnede om, at han så noget, han aldrig havde troet at skulle se igen. Han havde regnet med, at han i dette øjeblik ville ligge i sin lænestol med krudtslam på hånden, mens han svævede ind i lyset.

Når du har besluttet dig for at tage dit liv – lige meget om du tvivler eller ej – er det de sidste minutter, der sætter

din vilje på prøve. Ted havde lige lært denne lektie, og han afskyede tanken om at skulle igennem det hele igen.

Han gik hen til døren i arbejdsværelset med oprigtig irritation. Han stak nøglen ind og åbnede døren. Han følte endnu et stik af vrede, da han den seddel, der hang på den anden side af døren, i hovedhøjde. Det var en advarsel til Holly: *Skat, jeg har lagt den anden nøgle oven på køleskabet. Lad ikke pigerne komme herind. Jeg elsker dig.* Det virkede måske ondskabsfuldt, men Ted havde gennemtænkt det hele ned til mindste detalje. Han ville ikke have, at en af hans piger skulle finde ham liggende bag skrivebordet med et hul i hovedet. På den anden side gav det perfekt mening, at han skulle dø på sit kontor. Han havde længe overvejet andre muligheder, som at kaste sig i en flod eller hoppe ud foran et tog, men han vidste, at usikkerheden ville være værre for hans familie. Især for Holly. Hun havde brug for at se det med sine egne øjne og på den måde være sikker. Hun ville have brug for... *skudbulletet*. Hun var ung og smuk, og hun kunne skabe sig et nyt liv. Hun ville kunne fortsætte fremad.

Endnu en række slag på hoveddøren.

„Jeg kommer nu!“ råbte Ted.

Slagene stoppede.

Åbn døren. Det er din sidste udvej.

Han kunne se gæstens skygge bag det lille vindue, som var ved siden af døren. Han krydsede langsomt stuen, nærmest udfordrende. Ligesom han havde gjort med nøglen i arbejdsværelset få sekunder tidligere, observerede han intenst alle tingene omkring sig. Han så det store fjernsyn, femtenpersoners-spisebordet, porcelænsvaserne. På sin egen måde havde han sagt farvel til disse jordiske

objekter. Og alligevel stod han endnu en gang der, som gode, gamle Teddy; slentrede omkring i sin egen stue som et spøgelse.

Han standsede. Måske var dette hans egen udgave af at 'gå ind i lyset'?

Et kort øjeblik følte han en absurd trang til at gå tilbage til arbejdsværelset og bekræfte, at hans stivnede krop lå bag skrivebordet. Han strakte sin arm ud og kørte fingrene over sofaryggen. Han mærkede det kolde læder; det var for virkeligt til at være skabt i hans fantasi, mente han. Men hvordan kunne han være sikker?

Han åbnede døren, og da han så den unge mand på dørtrinnet, vidste han, hvordan manden kunne overleve som sælger på trods af sine manerer. Han var omkring femogtyve år, bar et par fejlfri, hvide bukser med et slangeskindsbælte og en polo med horisontale, farvede striber. Hans påklædning mindede mere om en golfspillers end en sælgers, selvom han i sin højre hånd bar en slidt læderattachemappe. Han havde lyst, skulderlangt hår, himmelblå øjne og et sjofelt smil, som var en hollywoodstjerne værdigt. Ted forestillede sig Holly, eller enhver anden kvinde fra kvarteret, købe et eller andet småtteri fra denne mand.

„Hvad det end er, så er jeg ikke interesseret,“ sagde Ted.

Mandens smil blev større.

„Åh, jeg er ked af det, men jeg er her ikke for at sælge dig noget.“ Han sagde det som om, at det var den mest åndssvage ting i verden.

Ted kastede et blik over den fremmedes skulder. Der holdt ingen biler parkeret ved vejkannten eller langs

Sullivan Boulevard. Varmen var ikke så intens denne eftermiddag, men var denne unge mand med den næsvise skønhed gået ned ad gaden, burde man kunne se det på ham. Og derudover; hvorfor ville man parkere så langt væk?

„Bliv ikke forskrækket,“ sagde den unge, som om han kunne læse Teds tanker. „Min kompagnon har sat mig af her ved døren for ikke at vække mistanke hos naboerne.“

Tanken om en *medskyldig* gjorde ikke indtryk på Ted. At dø ved et indbrud var trods alt mere værdigt end at skyde sig selv.

„Jeg har travlt. Jeg vil gerne have, at du går.“

Ted skulle til at lukke døren, men manden rakte sin arm ud og stoppede ham. Det var ikke nødvendigvis en fjendtlig bevægelse; der var et bedende glimt i hans øjne.

„Mit navn er Justin Lynch, hr. McKay. Hvis du...“

„Hvordan kender du mit navn?“

„Hvis du lader mig komme ind og tale med dig i ti minutter, kan jeg forklare dig det hele.“

Et afventende øjeblik fulgte. Ted havde ikke i sinde at lade denne mand komme ind i sit hjem, det var helt sikkert. Men han måtte indrømme, at mandens tilstedeværelse skabte en vis nysgerrighed i ham. Til sidst vandt hans fornuft.

„Desværre. Det er ikke et godt tidspunkt.“

„Du tager fejl, det er det perfekte...“

Ted lukkede døren. Lynchs sidste ord trængte dæmpede ind gennem døren: „Det er det perfekte tidspunkt.“

Ted blev stående ved døren. Han lyttede, som om han vidste, at der ville komme mere.

Og det gjorde der. Lynch snakkede nu højere for at blive hørt.

„Jeg ved, hvad du har i sinde at gøre med den ni-mil-limeter, som du har liggende på dit kontor. Jeg lover dig én ting: Jeg vil ikke forsøge at tale dig fra det.“

Ted åbnede døren.

2

Ted havde været yderst omhyggelig i planlægningen af sit selvmord. Det var ikke en beslutning, han havde taget i sidste øjeblik, den var ikke impulsiv eller fyldt med løse ender. Han ville ikke være en af dem, som planlægger det hele blot for at påkalde sig opmærksomhed. Eller det var det, han havde troet. For hvis han havde været så forsigtig med alt, hvordan kunne det så være, at Lynch vidste det? Gæsten med det brede smil og de perfekte ansigtstræk havde været overordentligt præcis med hensyn til våbnets kaliber, og til hvor Ted havde lagt det. Selv hvis han havde gættet sig frem til, at Ted ville begå selvmord i arbejdsværelset, hvilket dog ikke var umuligt, var det alligevel et heldigt gæt, og Lynch havde jo sagt det uden nogen form for tøven.

De sad over for hinanden på hver sin side af bordet. En velkendt følelse fór gennem Teds krop: Han fik kuldegysninger af adrenalinsuset, som blev efterfulgt af et intenst ønske om at vinde over modstanderen. Det var mange år siden, at han havde spillet skak, men følelsen var ikke til at tage fejl af. Og den var behagelig.

„Så Travis har bedt dig om at udspionere mig?“

Lynch havde lagt lædertasken op på bordet og så ud til at skulle åbne den, men standsede med tydelig bestyrtelse i ansigtet.

„Din kompagnon har intet med dette at gøre, Ted. Er det okay, at jeg kalder dig Ted?“

Ted løftede skuldrene.

„Jeg kan ikke se nogen fotografier af dine døtre, Nadine og Cindy,“ sagde Lynch med blikket rettet mod taskens indhold. Han så ud til at lede efter noget.

Faktisk var der ingen familie billeder. Ted havde taget dem væk fra stuen. Et råd: Fjern alle billeder af dine kære. Det er nemmere at planlægge et selvmord uden dine elskedes granskende blikke.

„Du skal ikke nævne mine børn igen.“

Lynch slog endnu et smil op. Han løftede hænderne.

„Jeg forsøgte blot at vinde din tillid ved at småsludre lidt. Jeg har allerede set billeder af dem begge, og jeg ved, at de er med deres mor i Florida. De er der for at besøge bedsteforældrene, ikke sandt?“

Kommentaren var som taget ud af en mafiafilm. *Vi ved, hvor din familie er, så spil ikke smart.* Og dog var der alligevel noget ægte i Lynchs udtalelser, som om han virkelig forsøgte at være venlig.

„Jeg har ladet dig komme ind i mit hjem. Jeg vil mene, at vi allerede har en vis fortrolighed.“

„Det glæder mig.“

„Fortæl mig; hvad ved du ellers om min familie?“

Lynch hvilede sine hænder på tasken. Han viftede uinteresseret med en af dem.

„Åh, desværre ikke meget. Vi kan ikke lide at blande os mere end højst nødvendigt. Jeg ved, at de kommer hjem fra ferie på fredag, hvilket giver os tre dage til at ordne vores anliggender. Det er mere end rigelig tid.“

„Vores anliggender?“

„Selvfølgelig!“

Lynch tog to tynde mapper ud af tasken og lagde dem på bordet. Så lagde han tasken væk.

„Ted, har du nogensinde tænkt på at slå et andet menneske ihjel?“

Hold da op, den fyr er vild med at gå lige til stregen!

„Er du fra politiet? Hvis du er, burde du have identificeret dig selv.“

Ted rejste sig. Mapperne var fulde af ubehagelige fotografier. Så de havde overvåget ham, fordi de anklagede ham for et mord, og selvmordsforsøget havde så været det afgørende element i antagelsen af hans skyld. Det kunne forklare, hvorfor Lynch var så stædig efter at komme indenfor. Var han mon en FBI-agent?

„Jeg er ikke fra politiet, Ted. Sæt dig bare ned igen.“

„Jeg vil have, at du forlader mit hjem øjeblikkeligt.“ Ted pegede i retning af døren, som om Lynch ikke kendte vejen ud.

„Vil du virkelig have, at jeg går uden at fortælle dig, hvordan vi kender til selvmordet?“

Denne fyr var altså god, for selvfølgelig ville Ted gerne vide det.

„Du har fem minutter til at forklare mig det.“

Ted blev stående.

„Det er vel fair,“ sagde Lynch. „Jeg fortæller dig det med det samme. Jeg arbejder for en gruppe, som er interesseret i, at folk, som dig, hører om den type mennesker, som jeg har informationerne på her.“ Han lagde hånden oven på mapperne. „Hvis du tillader det, åbner jeg en af mapperne, så vi kan se nærmere på det. Du vil hurtigt forstå det hele, for du er en intelligent mand.“

Lynch åbnede en af mapperne og lagde den midt på bordet med front mod Ted, som stadig stod med hænderne i siden.

Det første ark indeholdt et forbryderfoto. I papirets hjørne var en mand på omkring femogtyve år fotograferet forfra og i profil. Han havde gylden hud, og håret var omhyggeligt redt til siden med voks. Han stirrede udfordrende ind i kameraet med hagen let løftet og med vidtåbne, lyse øjne. Hans navn var Edward Blaine.

„Blaine har tidligere været anholdt for mindre forbrydelser; småtyverier og overfald,“ sagde Lynch, mens han vendte arket om. „Denne gang er han mistænkt for at dræbe sin kæreste.“

Ted havde ikke taget fejl: Mapperne indeholdt ganske rigtigt nogle ubehagelige fotografier. Det, der lå foran ham, forestillede liget af en brutalt myrdet kvinde, som lå klemmt inde mellem en seng og en kommode. Hun havde mindst syv knivstik på sin nøgne overkrop.

„Hendes navn var Amanda Herdman. Hun og Blaine så lidt til hinanden, men det var ikke blevet helt alvorligt mellem dem. Han skaffede hende billige stoffer, og hver gang forsøgte de at indlede et seriøst forhold, men ifølge deres venner var det en evig cirkel af skænderier og forsoninger. Da man fandt hende død i sin lejlighed, gik politiet direkte til Blaine. Fyren vedkendte at have skændtes med Herdman på grund af jalousi, men han nægter at have dræbt hende. Vil du have slutningen af historien? De havde ingen beviser. De var nødt til at slippe ham fri.“

På et tidspunkt havde Ted sat sig ned. Han kunne ikke tage øjnene fra fotografierne. Lynch vendte arket om. Der var flere fotografier med fokus på de forskellige dele af liget: Amandas hævede øjne, de dybe snit i hendes bryst, blå mærker overalt på hendes krop.

„Uskyldig?“ spurgte Ted rådvildt.

„Svinet var påpasselig med ikke at slå hende med næverne, og de fandt selvfølgelig ikke mordvåbnet. Hans fingeraftryk var overalt i huset, men overhovedet ikke på liget.“

„Men egentlig tilstod han jo ved at anerkende diskussionen.“

„Forsvaret henviste til, at tilståelsen blev givet under pres, hvilket var delvist sandt, og de kunne bevise det. Det, som i sidste ende fritog ham for skyld, var den retslige undersøgelse af mordtidspunktet. Den offentlige anklagers specialist satte mordtidspunktet mellem klokken nitten og klokken toogtyve. I dette tidsrum har flere vidner udtalt, at de har set Blaine i en ussel bar kaldet Black Sombbrero. Det virker som om, at han tog derhen i håb om, at så mange som muligt ville se ham; der var mere end tredive troværdige vidnesbyrd, og derudover var der også optagelser fra parkeringspladsens overvågning.“

Ted gik siderne igennem. Der var flere billeder af Herdmans krop samt dokumenter med fremhævede passager.

„Nu har du forstået det hele, ikke sandt, Ted?“

Ted begyndte at forstå mere og mere.

„Hvordan ved I, at Blaine dræbte hende?“

„Den organisation, som jeg repræsenterer, har kilder inde i straffesystemet. Jeg refererer ikke til forbrydere; vi foretrækker ikke at omgås kriminelle. Det er advokater, dommere og teknikere, som ved, hvornår en mordsag lugter mistænkeligt. Vi involverer os for at... *udrydde* tvivlen. Hvad angår Blaine, er forklaringen såre simpel, selvom det helt sikkert var et lykketræf for ham. Vi ansatte en ekspert, som vi spurgte, hvordan man kunne have taget

så meget fejl angående dødstidspunktet. Han fortalte os, at sådanne prøver afhænger af kropstemperaturen. I forhold til hvordan temperaturen falder efter døden indtræffer og...,”

„Jeg kender proceduren,“ forsikrede Ted. „Jeg ser også CSI.“

Lynch lo.

„Så går jeg til sagen: Da vi besøgte gerningsstedet, forstod vi det. Lejligheden under Amanda Herdmans er for tiden ubeboet, men der er et vaskeri. Ventilationsrørene er lige under det sted, hvor liget blev fundet. Derfor forblev liget varmt, og nedkølingen skete langsommere end normalt.“

„Det vil sige, at han dræbte hende tidligere.“

„Netop. Seks til otte timer tidligere. Mordet fandt ikke sted om aftenen, men derimod om eftermiddagen, før Blaine tog hen på baren.“

„Og det er ikke muligt at genåbne sagen?“

„Den er blevet appelleret og anerkendt i retten. Vi anklager ikke retssystemet; vi foretrækker at se det sådan, at nogle gange er der et svin, som sniger sig igennem de sprækker, der er. Og nogle gange sker det modsatte desværre også. Men her handler det ikke om at sammenligne, vel?“

Ted havde ikke brug for at høre yderligere.

„Og det, du vil have, er, at jeg dræber Blaine, ikke sandt?“

Lynchs kridhvide tænder strålede i et stort smil.

„Jeg har jo netop sagt, at du er en intelligent mand.“

3

Han standsede foran køleskabet. Et fotografi af Holly, som han havde glemt at fjerne, blev holdt fast på lågen af en magnet formet som et æble. Pigerne havde dekoreret kanterne med en masse koncentriske glimmerfirkanter. På billedet løb Holly ud i havet, iført en rød bikini, som igennem længere tid havde været Teds favorit. Hun grinede og så til den ene side, mens det lange, blonde hår blafrede i vinden. Fotografiet var blevet taget, lige som hendes ene ben forsvandt bag knæet, således at hendes krop så ud til at overtræde de naturlige love for balance.

Det var længe siden, at fotografiet sidst havde hængt der. Mens Ted betragtede det, glemte han, hvorfor han havde taget det ned i køkkenet til at begynde med. Han hev i dets hjørne og tog det i hånden. Han kunne næsten høre Hollys latter og, umiddelbart herefter, hendes gråd, som blev afbrudt af nogle hjerteskrærende råb uden for arbejdsværelsets dør... Hvordan kunne han gøre det mod hende?

Han åbnede en tilfældig skuffe og lagde fotografiet ned til en masse ubrugeligt smånips.

Der var to øl tilbage i køleskabet. Han tog fat i begge øl med én hånd og lukkede lågen med foden. Han blev stående op ad køkkenbordet. Lynch var blevet i stuen. Det havde været en spontan idé at invitere ham på en øl, men nu fortrød han. Ted havde brug for at tænke lidt for sig selv; med det samme den mystiske person havde antydnet sin plan, havde han følt en uforklarlig, kildrende

fornemmelse i sin krop. Han var ikke fortaler for at tage loven i egen hånd – ikke i ordets præcise forstand – selvom han mente, at verden ville være et bedre sted uden parasitter som Blaine. Han kunne ikke ærligt forsvare at dræbe en anden person; han støttede ikke engang dødsstraf... eller, det var i hvert fald det, han sagde, hvis han blev spurgt. Nogle gange på skydebanen, når papfiguren bevægede sig, og han gjorde sig umage for at ramme den lige i hovedet, fantaserede han om at nedlægge en af *de onde* – en af dem, som havde begået en ugerning eller en foragtelig handling. Ted nikkede for sig selv. Det kunne godt være, at Lynch ikke var en sælger i ordets traditionelle forstand, men han havde da formået at trykke på de rigtige knapper, så Ted helt reelt overvejede hans tilbud.

Han havde stadig blikket fast rettet mod æblemagneten. Nu hvor fotografiet af Holly var ude af syne, kunne han tænke klart. Lynchs ideer var dragende; der var noget dybt i dem, noget beslutsomt, og han blev overbevist om, at hvis han dræbte en af de onde, ville Holly og pigerne se ham som en retfærdig helt og ikke som en kujon.

Da han gik tilbage til stuen, fik han en mærkelig fornemmelse af, at gæsten ikke ville være at finde derinde, at Lynch var gået – eller værre endnu; at deres møde havde været ren fantasi.

Men han var der stadig, med de to mapper foran sig. Han rejste sig for at tage imod den flaske, Ted tilbød ham, og takkede med et let nik. Han tog en lang slurk.

„Hvordan vidste I det?“ Ted satte sig igen ned.

„Selvmordet?“

Ted nikkede.

„Organisationen har sine metoder, Ted. Jeg ved ikke, om det er fornuftigt at dele dem med dig.“

„Jeg tror, at det er det mindste, du kan gøre, hvis du vil have mig til at dræbe en mand.“

Lynch tænkte lidt.

„Betyder det, at jeg kan regne med din accept af vores forslag?“

„Det betyder overhovedet ingenting. Lige nu vil jeg bare vide, hvordan I kendte til det.“

„Det er vel kun rimeligt.“ Lynch drak endnu en slurk og satte flasken på bordet. „Vi har to måder, hvorpå vi udvælger vores kandidater. Den første metode finder størstedelen, men den har også vist sig at være den mindst effektive. En skam, uden tvivl. Vi får hjælp af psykiatere, som giver os besked om potentielle sager. De professionelle og vi selv ved godt, at vi delvist overtræder patienternes fortrolighed. Vi tvinger dog ingen til at være med. Vi præsenterer os, som jeg har gjort i dit hus i dag, og så kommer vi med vores tilbud. Hvis kandidaten afslår, forsvinder vi uden at efterlade et eneste spor. I dit tilfælde må jeg indrømme, at min entre har været mere ubelejlig end normalt. Jeg troede... hmm, at jeg var kommet for sent.“

„Har du udspioneret mig?“

„Ikke helt. Når jeg kommer til en klients hus, plejer jeg at tage et kig rundt på ejendommen. Selvom vi i dit tilfælde vidste, at din kone og døtre var på ferie, kunne der være kommet et familiemedlem eller en ven på uforudset besøg... eller der kunne være en hund, som ikke kan lide gæster. Mens jeg gik området igennem for at sikre mig, at

alt var, som det skulle være, kiggede jeg gennem vinduet og så, hvad du skulle til at gøre.“

„Jeg forstår. Så I *har* udspioneret mig.“

„Det er jeg ked af. Vi bestræber os på at blande os så lidt som muligt.“

„Hvordan fungerer jeres anden udvælgelsesmetode?“

„Åh, ja. Nu skal du høre, Ted, der er mange mennesker, som er taknemmelige for organisationen, og som føler, at de står i *gæld* til den. Mange af de professionelle, som jeg har fortalt om, er del af denne gruppe. Men generelt handler det om...“

„Personer, som har tilknytning til ofrene.“ Ted pegede på mapperne.

Lynch virkede til at være mere glad for at komme med antydninger end at sige tingene ligeud. Han sendte Ted et modvilligt blik.

„Sådan er det,“ erkendte han og så ud til at være klar til at afrunde emnet. „Lad mig nu vise dig, hvad der er i den anden mappe.“

Lynch lagde mappen om Blaine til side. Han åbnede den anden, som var tyndere. Det første ark var et farvefotografi af en mand, som stod på et baddæk. Han var omkring de fyrre år, havde en redningsvest på og holdt en kæmpestor fisk i en fiskestang.

„Og hvem er det?“

„Hans navn er Wendell – måske du har hørt nogen snakke om ham før? Han er en anerkendt erhvervsmand.“

„Jeg kender ham ikke.“

„Det er også bedst sådan.“

Ted kiggede længe på fotografiet. Mappen indeholdt derudover nogle få siders maskinskrevne dokumenter

og nogle kort med ruteangivelser. Der var meget lidt information sammenlignet med den anden mappe.

„Hvem har han dræbt? Sin kone?“

Lynch smilede.

„Wendell har ingen kone. Og han har ikke dræbt nogen. Han er ikke som Blaine, han er som dig.“

Ted rynkede sine øjenbryn.

„Han ville også tage sit eget liv,“ sagde Lynch. „Og også han, ligesom du, kender den smerte og mangel på forståelse, som det skaber i et menneske. Aftalen er som følger, Ted: Du skal dræbe Blaine og på denne måde give ro og retfærdighed til Amanda Herdmans familie, og vi, som tak, tillader os at skabe en kæde, hvori Wendell er første led, og du er det næste.“

Ted overvejede det kort. Han forstod det hurtigt.

„Efter at jeg har dræbt Blaine, skal jeg dræbe Wendell?“

„Netop. Han ved det; han venter blot på, at det sker. På samme måde som du vil vente her i dit hus på, at næste led i kæden viser sig. Tænk over det, Ted. Tænk på den forskel, det vil gøre for din familie, når de finder ud af, at en fremmed er kommet ind i jeres hus og har skudt dig, i modsætning til hvis det havde været dig selv...“

„Du behøver ikke sige mere.“

„Jeg ved, at du har gennemtænkt alt,“ sagde Lynch og ignorerede Teds ønske, „at det er bedre at tage sit liv end at forsvinde uden et spor. Men nu giver jeg dig denne fortræffelige mulighed for at blive dræbt; at blive husket som et offer for en tragedie. Tænk på, hvor meget nemmere det vil være for dine døtre at komme sig over det. Jeg ved ikke, om du ved det, men mange børn, især hvis de er små, vil aldrig komme sig ov...“

„Stop! Jeg forstår det.“

„Så... hvad siger du?“

„Jeg burde tænke mere over det. Wendell er en uskyldig mand.“

„Kom nu, Ted. Jeg har gjort det her mange gange. Du kender godt selv svaret. Aftalen er ikke blot gavnlig for dig, den vil også hjælpe Wendell, som i dette øjeblik sidder i sit hus ved søen og venter på, at nogen indfrier hans sidste ønske.“

„Hvorfor dræber I os ikke bare selv?“

Lynchs udtryk ændrede sig ikke. Hans smil tydeliggjorde, at han ganske rigtigt, og som han selv lige havde sagt, havde været drivkraften bag flere overbevisnings-seancer før denne. Han vidste præcis, hvordan han skulle besvare hvert spørgsmål. Hans deltagelse var som den hos en telefonsælger, der ikke gør andet end at følge et skrevet manuskript.

„Vi er de gode i den her historie, Ted. Vi tror på, at den, som dræber, skal dø. Det eneste, vi gør, er at forbinde de personer, som går uden om systemets regler, med de, som er klar til at give deres liv til fordel for retfærdigheden. Og vi har valgt dig. Det er din chance. Og jeg er bange for, at det er din sidste.“

Ted sænkede sit blik. Ud af bukselommen faldt den note, han havde fundet på sit arbejdsbord. Heller ikke denne kunne han huske at have placeret dér. Han samlede den op og foldede den ud, så Lynch ikke kunne se det. Han sad afventende og betragtede ham for at få hans endelige svar.

DET ER DIN SIDSTE UDVEJ, læste han.

Lynch havde lige sagt noget lignende.